

PREMIUM

Sjoerd Mossou. © AD Sportwereld

Wiegman is Van Marwijk, Martens is Robben

COLUMN

Columnist Sjoerd Mossou over de WK-finale van de Oranjevrouwen en de parallellen met het WK 2010.

Sjoerd Mossou 06-07-19, 09:30

Als Lieke Martens een beetje gevoel heeft voor historisch perspectief, dan dribbelt ze zondag, een kwartiertje na rust ongeveer, als een hinde op het Amerikaanse doel af.

Vivianne Miedema is de Robin van Persie van toen: eenzaam op een eiland, ver van het doel

De bedoeling is dat ze schuin voorlangs snijdt en eventjes opkijkt. Daarna schiet ze de bal precies tegen de uitgestoken rechterteen van keepster Alyssa Naeher, ongeveer een centimeterdje te laag voor de 0-1.

Het zou een passend eerbetoon zijn aan Arjen Robben natuurlijk, de beste Nederlandse voetballer van deze eeuw, sinds deze week definitief gestopt als prof. Maar er is meer dan dat.

Het schijnt verboden te zijn om mannenvoetbal met vrouwenvoetbal te vergelijken, maar ik doe het hier toch heel even: dit Nederlands vrouwenteam heeft wonderlijk veel kenmerken van het Oranje dat in 2010 de WK-finale haalde in Johannesburg.

Om te beginnen: het voetbal. Puur speltechnisch is het niveau onvergelijkbaar niveau natuurlijk, maar beide ploegen zijn - of waren - ongeveer even onaantrekkelijk om naar te kijken. Hun spelopvatting is zuinig, nihilistisch, gestoeld op controle. Sarina Wiegman weet wat Bert van Marwijk destijds ook wist: kwalitatief heeft Nederland niet de beste ploeg ter wereld. Pas als de teamdiscipline helemaal op orde is, kan een momentje van individuele klasse het verschil maken.

Oranje speelt voor de definitieve emancipatie van de vrouw in het voetbal

Robben kon dat destijds op een half been, een beetje zoals Martens dat nu ook zou moeten kunnen. Vivianne Miedema is de Robin van Persie van toen: eenzaam op een eiland, ver van het doel. Jackie Groenen? Alleen zij ziet de openingen die Wesley Sneijder in Zuid-Afrika zag.

De moeizame groepsfase, de gunstige route naar de finale daarna; zelfs dat lijkt op elkaar. Hooguit hebben de vrouwen nóg ietsje meer mazzel.

Wiegman en Van Marwijk hebben meer gemeen. Ze zweren bij vastigheden. Je kunt hun basisopstelling en formatie uittekenen, zelfs hun wissels voltrekken zich vrijwel altijd volgens dezelfde contouren.

Wat ze allebei glorieus bereikt hebben: een haast aanstekelijke teamgeest.

Als we in Zuid-Afrika destijds met de spelers van Oranje spraken, leek het wel een soort sekte, een olijke padvindingsclub met de gedaante van een kerkgenootschap. Ze leefden volgens het Jehova-principe: als je maar hard genoeg in iets gelooft, en dat geloof maar vaak genoeg uitspreekt, geloof je het na verloop van tijd vanzelf.

Dit vrouwenelftal heeft dat op een net zo prettige manier ook. Hun heilige geloof, hun eendracht, hun verbetenheid om geschiedenis te schrijven: het is aanstekelijk en hartverwarmend. De mannen van 2010 werden gedreven door de ambitie om af te rekenen met de generaties voor hen. Ze wilden groter, beter zijn dan de teams uit de jaren zeventig en die van 1988.

De vrouwen van nu gaan voor iets nog hogers. Niet perse in sportief opzicht, wel in breder perspectief. Ze spelen voor de definitieve emancipatie van de vrouw in het voetbal. Voor alle meisjes die later willen voetballen. Voor ieder meisje (of jongetje) dat durft te dromen van het onmogelijke.

Eén centimetertje hoger kan genoeg zijn. Niets is onmogelijk.